

804 / Mladá scéna, K. Havliček Borovský: Král Lávra, režie Alfréd Radoč, 1940.

Radoč se ve Valašském Meziříčí ... obklopil sedmdesáti mladými nadšenci a začal s nimi pracovat. Především se je snažil získat pro myšlenky moderního divadla. Kromě jiného i proto, že věděl, že dříve či později se jeho názory na divadlo musí střetnout s názory ochotnické družiny Sokola. Proto potřeboval, aby za ním stál kolektiv lidí, kteří mu budou rozumět a věřit. Svědomitě pracoval s mladými lidmi, neproklamoval své názory a chodil na schůzky výboru družiny, aniž zasahoval do diskusi ... Práci ve své „dílně“ Mladé scény žertovně přirovnával ke středověkému mučírně, v níž vládne Karel Kat (jeho pseudonym). Všechno mučení, pot a dřina jsou nezbytné k tomu, aby mladí lidé mohli vystupovat na jevišti.

Zdeněk Hedbávný: Alfréd Radoč, s. 51.

Jako všichni ostatní i já jsem byl doslova uchvácen kouzlem jeho osobnosti: zdálo se mi, jako by se lidem v jeho přítomnosti zrychlil tep a jako by všemi pory do sebe nasával jeho sršící energii. Byl čílý, pohyblivý, do zkoušek vnášel pracovní tempo, které nedávalo žanci žádnému ulejvákovi, a současně tolik dobrého rozmaru, že nevznikala příležitost stěžovat si na únavu.

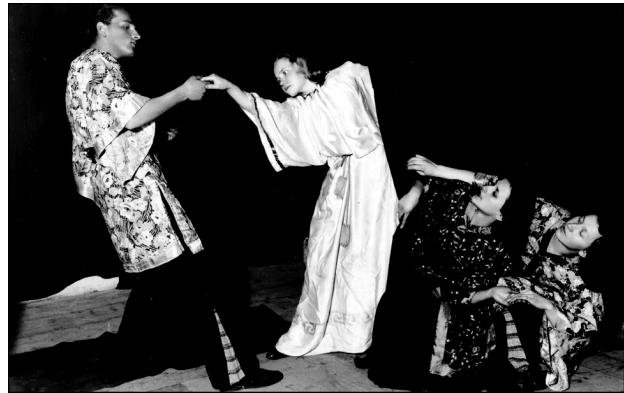
Svatoslav Papež o A. Radočovi.

Zdeněk Hedbávný: Alfréd Radoč, s. 52.

52. Z pozorovali jsme, že vedoucí tvůrčí osobnosti se skutečným divadelním talentem a uměleckým cítěním je mladý muž s velkýma smivýma očima, které ještě zvětšovaly silné brýle. V těch očích bylo něco, co jsme sami hledali, jako by v nich bylo uloženo nějaké rozluštění samotného uměleckého tvorění, té budovy, vytvořené podle plánů fantazie, ale cíflami dobrě vypálené skutečnosti. Všichni jsme mu říkali Šaton, i když v křestní matrice byl zapsán jako Svatoslav.

O Sv. Papežovi. Emil Radoč: Když vítř teče travou, s. 8-9.

DS Sokol 1945 Matka, r. J. Gratz. 1946 Kolébka, r. M. Šimčíková, Třetí zvonění, r. K. Strnadel a J. Hein, Král Svatopluk (Stodola), r. V. Šindler, Zázračné boty (J. O. Hradčanský), 1947 Vrah jsem já (B. Poláč), r. J. Musil, Radúz a Mahulena, r. O. Bublík; Milovaní nemilovaní (F. Moriac), r. F. Jaroš, Ferda Mravenec, r. B. Holotík a M. Valter, 1948 Štěstí do domu (J. de Létraz), r. J. Žák, Bylo jich deset (A. Christie), r. J. Musil, Student Jan (E. Konrád), r. J. Žák, 1949 Dva roky prázdnin (J. Verne a P. Skála), r. B. Holotík a M. Valter, Úsměvy a kordy, r. J. Žák, Sněhurka, zvířátká a sedm mužíčků (Hrubín), r. J. Hruška a M. Valter, 1950 Meluzína (Kožík), r. M. Ponc, Pan Johanes, r. M. Valter, Jeho Urozenost pan měšťák, r. J. Mach. Sjednocením tělovýchovy vznikl ve městě Sokol I (bývalý Sokol) a Sokol II (bývalá DTJ), každý měl svůj DS. 1950 sjednocovací schůze,

805 / Mladá scéna, Bohumil Mathesius: Zpěvy staré Číny, scénář a režie Svatoslav Papež, 1941.

ale ke sloučení nedošlo, pouze zvolen šestičlenný přípravný výbor a divadla ještě pokračovala v samostatné činnosti. Sokol do sjednocení 1951 Muzikantská Liduška, r. Mach, Princezna Pampeliška, r. B. Holotík a M. Valter, Broučci, r. J. Hruška, Nebe na zemi, r. M. Sládeček a jh. Mach, 1953 Lucerna, r. Mach; Lhář, r. F. Palička. Sokol II 1952 Fidlovačka k 90. výročí úmrtí Fr. Škroupa, r. A. Nedbal, dir. J. Pernica.

Valašské divadlo vzniklo sloučením DS Sokola I a Sokola II, přestože se tomu tato divadla bránila. 1952 Kutnohorští havíři, r. A. Křesadlo, jh. Fr. Benomí, 1954 Perly panny Serafinky, r. A. Nedbal, dir. A. Řádek, Skandál v obrazárně (Jelínek), r. K. Kocourek, Matka, r. Kocourek, Vojnarka, r. F. Jaroš, Chudák manžel, r. Mach, 1955 Pygmalion, r. O. Levý, 1956 Přátelství (Kožík), r. F. Jaroš, Kocour v botách (Vaňátko), r. Nedbal, 1957 Čaj u pana senátora (Stodola).

806 / Dramatizace Karafiátových Broučků v režii M. Valtra a B. Holotíka, 1951.